

Arrest

nr. 174 036 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2014 tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 134 556 van 3 december 2014 en het arrest tot schorsing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 134 587 van 3 december 2014.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 14 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing en werd op 21 februari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2013 werd ingediend door :

*B., S. (N° R.N. ...)
geboren te Leninakan op 13.08.1965*

*B., S. (N° R.N. ...)
geboren te Leninakan op 08.09.1971*

*wettelijke vertegenwoordigers van:
B., M. (N° R.N. ...)
geboren te Gumri op 08.09.1996*

*nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een

verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat het kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen, met name dat verzoekster ernstig ziek is en er in het land van herkomst geen adequate behandelingen zouden beschikbaar zijn, zodat bij een terugkeer art. 3 van het EVRM zou geschonden worden, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben overigens reeds viermaal een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend, namelijk op 19.10.2010, 13.04.2011, 25.02.2012 en 09.07.2012. Deze aanvragen werden afgesloten op respectievelijk 21.12.2010 (onontvankelijk), 10.05.2011 (onontvankelijk), 30.05.2012 (onontvankelijk) en 19.10.2012 (onontvankelijk).

Betrokkenen beweren dat verzoekster constant gediscrimineerd zal worden in het land van herkomst en dat zij er als een onvolwaardige persoon zal beschouwd worden, vanwege haar gezondheidsproblemen. Zij halen aan dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM zal betekenen en dat zij tot een kwetsbare groep behoren.

Verzoekers leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor ter staving van deze elementen. Zij beperken zich tot het citeren van enkele rapporten die algemene informatie bevatten over de situatie van mensen met mentale gezondheidsproblemen in Armenië, over tewerkstelling van mensen met een beperking en over buitengewoon onderwijs in Armenië. De algemene rapporten worden niet op de eigen situatie toegepast. Dit kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet zouden kunnen richten tot de Belgische ambassade bevoegd voor Armenië, namelijk de Belgische ambassade in Moskou.

Betrokkenen halen aan dat zij niet kunnen terugreizen omdat hun zoon geen Armeens paspoort bezit en dat hij in Armenië zal terechtstaan voor desertie. Zij tonen echter niet aan dat zij geen reisdocument zouden kunnen verkrijgen voor hun zoon via de Armeense ambassade in België. Wat het terechtstaan voor desertie betreft, dient opgemerkt te worden dat verzoekers geen enkel bewijsstuk voorleggen dat deze bewering kan ondersteunen.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen gehoord te worden in het geval van een negatieve beslissing, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen wisten dat zij enkel voorlopig in België konden verblijven in afwachting van het onderzoek naar hun asielaanvraag. Zij dienden een asielaanvraag in op 18.12.2009, die afgesloten werd op 18.02.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11.03.2011 betekenden betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten (13qq) waaraan zij geen gevolg gaven. Betrokkenen verblijven sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de asielpcedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan

betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen roepen de duur van de procedure bij de Raad van State in, maar deze liep slecht van 15.03.2011 tot 29.04.2011 en kan dus bezwaarlijk als lang worden aanzien.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene – namelijk dat zij sinds december 2009 in België verblijven; dat zij geen enkele poging onverlet zouden gaan om zich te integreren; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogergenoemde instructie niet meer van toepassing.”

Op 14 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, eveneens met kennisgeving op 21 februari 2014. De tweede beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: B., S.
geboortedatum: 13.08.1965
geboorteplaats: Leninakan
nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.05.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

• *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 17.05.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

Op 14 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing, eveneens met kennisgeving op 21 februari 2014. De derde beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aan mevrouw:

*Naam, voornaam: B., S.
geboortedatum: 08.09.1971
geboorteplaats: Leninakan
nationaliteit: Armenië
+ haar minderjarig kind: B., M., geboren te Gumri op 08.09.1996, nationaliteit: Armenië*

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.05.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 17.05.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

“In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).” (R.v.V., Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

In casu, hebben beide beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede bestreden beslissing een inreisverbod betreft dat werd opgelegd bij toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet

en ingevolge het feit dat verzoekers d.d. 8 mei 2012 (kennisgeving op 17 mei 2012) een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, zij geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel, nog steeds illegaal op het grondgebied verblijven en geen enkele stap hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Het inreisverbod d.d. 14 februari 2014 maakt derhalve een afzonderlijke beslissing uit, dat rust op een afzonderlijke rechtsgrond en afzonderlijk kan worden getroffen.

Bijgevolg, is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk.”

2.1.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van het inreisverbod (bijlage 13sexies) te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de inreisverboden en een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tezelfdertijd werden genomen en op dezelfde datum aan de verzoekende partijen werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering, volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moeten de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voortbestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partijen, komt het hen toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de eerste verzoekende partij op 25 januari 2015 van het grondgebied werd verwijderd en dat de tweede verzoekende partij op 12 februari 2015 vrijwillig het grondgebied heeft verlaten. Ter terechtzitting worden voormelde gegevens niet betwist.

Bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gevraagd of de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden uitzonderlijk mogen indienen in België in plaats van deze in te dienen in het land van herkomst. De vraag is dan ook welk belang de verzoekende partijen hebben bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, nu zij zich opnieuw in hun land van herkomst bevinden.

De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat zij zich voor de vraag naar het belang naar de wijsheid van de Raad zal gedragen. De verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan welk actueel belang zij nog zouden kunnen hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld tegen de tweede en derde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun tweede middel als volgt:

“Verzoekers voeren de schending aan van het aangevoerde middel om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekers op 17/05/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijven.

Verzoekers hebben inderdaad geen enkele poging ondernomen om België te verlaten om reden dat zij een procédure ex art. 9bis vrw. hebben ingesteld op basis van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 om reden dat verwerende partij zelf diverse keren publiekelijk verklaard heeft deze criteria de blijven toepassen op diegenen die eraan zouden voldoen.

Niettegenstaande voormelde elementen kiest het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds op 17/05/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijven.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om - rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekers wijl zij eigenlijk volkomen legaal in het Rijk vertoefden.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop dé rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

"In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar "

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat ni. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw.5 minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013,246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoekvoeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw. "

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247),

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking töt artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in de medische behandelingen en opvolgingen van verzoekster; de schoolgang van het kind; hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

"In ondergeschikte orde, en voor zoveel de Raad van oordeel is dat er wel voldoende samenhang is en huidig beroep tegen de bijlagen 13sexies ontvankelijk is, merkt verwerende partij op dat in de tweede bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke grondslagen worden aangegeven.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekers die determinerende motieven niet betwisten.

Verzoekers maken niet duidelijk om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om de sanctie van het inreisverbod met een maximumduur op te leggen. De loutere verklaring in die zin kan niet volstaan om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

In casu, heeft verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoekers aanbrachten en die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld.

Verzoekers stellen enkel aan dat er niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, maar laten na te verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan hun geval, waarvan verwerende partij kennis had en dat zij nog niet heeft beoordeeld, rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Door louter algemeen te stellen dat niet gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van hun geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op hun individuele situatie, slagen verzoekers er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. (zie: R.v.V., 19 maart 2013, nr. 99.256)

Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van 15 januari 2013 (nr. 95.142) waarin artikel 8 EVRM centraal stond, zonder dit evenwel op hun concrete situatie te betrekken. Zij kunnen zich niet dienstig beroepen op voormeld arrest, daar de thans bestreden beslissing een inreisverbod oplegt aan het volledige gezin van verzoekers.

Bovendien kan, op basis van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, – naast andere redenen - bij aanwezigheid van humanitaire omstandigheden steeds de opheffing van het inreisverbod worden gevraagd.

Gezien verzoekers geen enkel concreet element aanvoeren dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarmee de omstandigheid dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kunnen betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, tonen zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op artikel 3, punt 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze Richtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012.

Verzoekers tonen niet aan dat de door hen aangehaalde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. Zij kunnen zich derhalve niet dienstig beroepen op een schending van die bepaling.

Het derde middel is ontvankelijk, minstens geheel niet ernstig.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij de inreisverboden voor een duurtijd van drie jaar oplegt. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij een inreisverbod van maximaal drie jaar moet opleggen, maar dat deze duur dus niet automatisch drie jaar moet zijn. De verzoekende partijen wijzen tevens op artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet en stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Elk van de twee beslissingen worden als volgt gemotiveerd:

“o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.10.2012, hem betekend op 19.10.2012. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 03.06.2013.”

Zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. De verzoekende partijen laten dus terecht gelden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod nog niet betekent dat de duur van dit inreisverbod de maximale drie jaar moet zijn. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig het eerste lid van vornoemd artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de tweede, derde en vierde bestreden beslissing wordt gesteld dat het inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op grond van het feit dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”* waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2013. Tevens wordt er gewezen op het feit dat de verzoekende partijen sinds de betekening van dit bevel nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied te verlaten. Dit vormt geen motivering wat de duur van inreisverbod betreft, noch een aanwijzing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat *in casu* om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2013, niet werd uitgevoerd. Volgens artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan dit enkel als reden gebruikt worden om een inreisverbod op te leggen, en niet om de duur van dat inreisverbod te motiveren. De vaststelling dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2013, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225 en 234.228).

Aan de voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoekers niet verduidelijken met welke specifieke omstandigheden eigen aan hun geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

In de nota met opmerkingen wordt betoogd dat verzoekers – door louter algemeen te stellen dat niet werd gemotiveerd omtrent de specifieke omstandigheden van hun geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op hun individuele situatie – er niet in slagen om aan te tonen dat de motieven van de bestreden inreisverboden steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Hiermee hanteert de verwerende partij in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling die evenwel op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het is niet aan de vreemdeling om aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Zoals reeds gesteld impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van de bestreden inreisverboden. Er blijkt niet op afdoende wijze waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft geopteerd voor de maximale periode van drie jaren bij het bepalen van de duur van de inreisverboden, noch blijkt een onderzoek naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissingen doen onvoldoende blijken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het bepalen van de duur van de inreisverboden op zorgvuldige wijze tot een individueel onderzoek is overgegaan waarbij rekening wordt gehouden met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”*.

Waar in de bestreden inreisverboden geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijkt, kan de Raad, zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, niet oordelen dat die bestreden inreisverboden niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde

bestreden beslissingen. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe anders te besluiten

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2014 tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat de in artikel 1 van dit arrest vermelde inreisverboden betreft.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS